

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Expedit vobis ut ego vadam. Duæ iam alibi propositæ veritates huc
referuntur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

Qui ſupra mortem eſt, infra ſe videt omnia.
In 2. parte, hebdom. 2. Quadrageſima.

ALIA DEINDE PROPONUNTUR
EVANGELII VERBA, QUIBUS PRACTICÆ
ſubjiciantur Veritates.

VERITATEM dico vobis, expedit vobis, ut ego
vadam.

Non quid liceat, ſed quid magis expediat.
In 1. parte, Die 8. Iannarii.

Sic pia etiam deſideria debent eſſe ardentia &
temperata: ut qua ratione ſunt ardentia,
ſint eadem & temperata.

In 2. parte, Feria 5. hebdomada Sancta.

¶ Enim non abiero, Paraclitus non veniet ad vos.

Inordinata quævis affectio, licet parvum ſit
mala, non eſt tamen parvum malum.

RATIO verborum Domini, ac ſubieſta Verita-
tis, quia non reſertur alibi, ſic videtur paulo
hic fuſius enarranda.

Non eſt parvum malum, quod impedit magnum
bonum.

Sed inordinata quævis affectio, licet parvum ſit
mala, magnum tamen impedit bonum.

Ergo non eſt parvum malum, nec parvum conſi-
derandum.

I. P U N C T U M.

ITANE ſic expediebat. Chriſtum à ſuis diſ-
cedere, ut niſi diſceſſiſſet, nunquam Para-
clitus ad eos veniſſet? Sic planè, quando-
quidem ſic apertè Chriſtus Dominus. Sed
nunquid, ſi remanſiſſet in terris poterat æquè
ſuum communicare ſpiritum? Poterat qui-
dem ſed illi non poterant capere ſpiritum, quam-
diu ſecundum carnem, Chriſtum noſſe perſiſte-
bant: ſic ſanctus Auguſtinus, ex quo & aliis
mox referendis, hæc inter alias, ſtupenda col-
ligitur ratio dictorum Domini, quod cum
Apoſtoli diligenter ita Chriſtum ut eum à ſe
ſeparari non niſi ægrè & dolenter ferrent, iſta
dilectio non ſatis ordinata videbatur, &
quamdiu ſic minus ordinati eſſent, minus er-
rant capaces ſancti Spiritus recipiendi.

Serm. 20. Diligebant, inquit ſanctus Bernardus, &
in Cant. non diligebant: Diligebant dulciter ſed minus

prudenter: diligebant carnaliter ſed non rationaliter. Dilectio eorum contra ſalutem eorum. Sanctus quoque Gregorius: quia Diſcipuli in 2. Diab. carne Dominum cernentes, corporeis hunc oculis c. 38. ſemper videre ſitebant, rectè eis dicitur, niſi abiero, paraclitus non veniet: ac ſi apertè diceretur, ſi corpus non ſubtraherem, quis ſit amor ſpiritus non oſtendo. Et niſi me deſeritis carnaliter cernere, nunquam me diſceſtis ſpiritualiter amare. Sanctus denique Auguſtinus paulò quam ſupra expreſſius: ſi carni carnaliter hæſeritis, ca. Tract. 94. paces ſpiritus non eritis: non poteſtis capere ſpiri- in Iona. tum, quamdiu ſecundum carnem perſiſtitis noſſe Chriſtum: unde ille, qui jam acceperat ſp̄itum, & ſi noveramus, inquit, ſecundum carnem, Chriſtum, ſed nunc iam non noverimus. 2. Cor. 4.

Sic ſancti patres: Quod certè mirum & ſtupendum! Quid enim amabilius Chriſto Domino? Quid non modò dulcius ſed & deſiderabilius ejus præſentia! quid juſtius quàm timere ne diſcedat, quàm dolere ſi diſcedat? Et tamen iſti affectus non erant ſatis ordinati, & iſta inordinatio quantumvis modica poterat impedire tam magnum bonum, qualis erat adventus Spiritus ſancti, ac ne illud impediret bonum, hinc diſcedendum Chriſto fuit!

O quàm vera quàm ſolida, quæ inde nobis elicitur Veritas, Quod inordinata quævis affectio, licet parvum ſit mala, non eſt parvum malum, Quia videlicet non id debet cenſeri parvum malum quòd magnum impedit bonum. Si enim malum in genere nihil eſt aliud quàm privatio boni, certè malum in particulari, tale erit malum, quale erat bonum cujus eſt privatio; unde ſi bonum erat magnum, quid ſequitur niſi quod etiam malum, quod privat illo bono, ſit magnum malum? Sic mater Tobia: malum abſentiæ filii ſui ex bono eiſdem præſentiæ perpendebat: Heu heu me, fili Tobia 10. mi, ut quid te miſimus peregrinari, lumen oculorum noſtrorum, baculum ſenectutis noſtræ, ſolacium vita noſtræ, ſpem poſteritatis noſtræ. Omnia ſimul in te uno habentes te non debuimus dimittere à nobis. Sic Antiochus triſtitiã ſuã non aliter quam ex privatione contrarii boni exaggerat: Qui jucundus eram & dilectus in 1. Mach. 6 poteſtate mea!

Sic univerſim non aliter metimur & ſentimus malum, quàm ex privatione boni quod impedit, cujus quidem veritatis exemplum non eſt aliud luculentius, quàm quod in propoſita